

нове на родината, бждете, преди всичко, истински човѣци и добри българи!

Минаха две десетилѣтия. Подъ грижовната дѣсница на царъ Борисъ, поломената отъ буря градина се надигна. Зарастоха старитѣ рани, буйни класове се подадоха отъ българския черноземъ. Строителитѣ опасаха родния край съ пѣтища отъ желѣзо и камъкъ. Както съзвездия, започнаха да трепкатъ нощемъ селата, окжпани отъ електрическата свѣтлина.

Презъ 1917 година младиятъ князь Борисъ пѣтуваше презъ Македония. Неговиятъ автомобилъ разбиваше пѣртината между Берово и Пехчево. Една канара, натѣгнала отъ снѣгъ, се бѣше откъртила и задрѣстила пѣтя. Десетина стари опѣлченци се въртѣха край канарата, и се мжчеха да я отмѣстятъ, но не можеха нищо да сторятъ съ старешкитѣ си ржце. Младиятъ князь скочи отъ колата, завърза отломения камъкъ съ автомобилната верига, поржча на старцитѣ да блъскатъ и подкара моторната кола. Камъкътъ бавно се размърда и подиръ малко полетѣ въ пропастьта. Пѣтятъ бѣше свободенъ.

Цѣли двадесетъ и три години нашиятъ царъ Борисъ III се труди, заедно съ своя народъ, да отмѣсти воденичния камъкъ на робството, който отъ вѣкове тегнѣше върху плещитѣ на милиони българи. Днесъ камъкътъ е сваленъ и пѣтятъ къмъ бждешитѣ дни е свободенъ. Великото народно знаме на България се вѣе надъ всички предѣли, кждето се чува българска речъ. Млади синове на родния край ще носятъ това знаме. Тѣ трѣбва да го взематъ и да го пазятъ чисто, защото върху него е написано името на царъ Бориса!